

Kommunista agitáció a fa- és festőmunkások körében.

— Elégületlenség a munkanélküli segély megvonása miatt. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi szociáldemokrata párt egyes szakszervezeteiben, a fiatalabb tagok között elégületlenség mutatkozik, amely végső okon a munkanélküliségre vezethető vissza. Nyílt kifejezésre jutott ez a famunkások és a festőmunkások szakszervezeteinek legutóbb tartott taggyűlésein. Az ifjú munkásság körében vannak és agitálnak a kommunisták és ezek a festők és mázolóknak szervezetében határozatot akarnak provokálni arra, hogy az egész szakszervezet csatlakozzék a kommunista párthoz.

A festőmunkások taggyűlése két napig tartott s azon hosszas, szenvedelmes viták hangzottak el. Többen a pártvezetőséggel szemben való elégületlenségüknek adtak kifejezést. Kifogásolták azt, hogy a vezetőség szerintük letompítja az osztályharcot, hogy mind több teret enged a pártban a betóduló burzsoáziának, sőt nagytőkéseknek. Szerintük a pártban csakis a proletárságnak van helye, még pedig tisztán a fizikai, kézimunkás proletároknak. Ugyanezt hangoztatták a kommunista gyűléseken is, amelyeken az egyik szegedi kommunista vezér, Udvardy Ferenc állandóan hangsúlyozta, hogy a szellemi munkások, az intellektuálisok csak rontják az osztályharcot, mert a burzsoa ideológiától szabadulni nem bírnak.

Nem a szegedi kommunista vezetők, vagy ifjú munkások új találása ez, mert a munkásmozgalmak során számtalanszor lehet ráakadni, de sarkalatos pontja a fiatal munkásság körében folyó agitációnak. S érdekes, hogy ugyanakkor, amikor a szellemi munkások ellen beszélnek, a következő szavakkal már Marxra hivatkoznak (akira hivatkozni minden szónok kötelességének tartja). Pedig Marx, mint a szociális mozgalmak sok más kiválósága, nem volt fizikai munkás.

Az ifjúmunkások több elmeéllé, mint tudással vitatkoznak. S a mi valódi lényege a vitáknak — melyekben egyébként több-kevesebb igazságuk is van, — az a munkanélküliség és az államsegély. A kormány hír szerint áprilisban a munkanélkülieknek folyósított, napi 15 koronás segélyét be akarja szüntetni. Ez egyik főoka az elégületlenségnek. A vezetőséget vádolják azzal, hogy lanyha az osztályharc irányításában s ezzel együtt a munkaalkalmaknak a gazdaságtól való kikényszerítésében. Minthogy pedig — mint egyik különösen heves szónokuk mondotta — a vezetőség eltávolítását nem sikerül elérniük, nekik kell a pártot elhagyniuk s az energikusabb, szélsőbb kommunistákhoz csatlakozniuk.

— De mi lesz akkor a munkanélküliek segélyével? kérdezték többen.

A segélyeket tudniillik a szakszervezetek utján folyósítja a kormány.

— A szakszervezetek felelte a szónok, gazdasági szervek, mi tartozhatunk a kommunista párthoz, amely hiszen szintén szocialista párt, de azért megmaradhatunk a szervezetekben, a politikai különállásunk mellett is. Különben is a segélyeket nem a szociáldemokrata párt adja, hanem az állam.

Erről indult meg aztán végtelen vita.

Az idősebbek sorra cáfolták a szónok okoskodásait. Azzal érveltek, hogy a bontó törekvésekkel szemben a proletárságnak gazdaságilag és politikailag a legszorosabb összetartásra van szükségük. Egyik szónok fölhozta példaképpen azt, hogy mi történnék akkor, ha a munkásságnak valami fontos,

közös érdekéből sztrájkot rendelne el a szociáldemokrata párt, de ehhez a kommunisták nem csatlakoznának. Ekkor proletártestvéreik ellen harcolnának esetleg, mint sztrájk-törők. Némely fölszólaló igazat adott az ifjabbaknak abban, hogy tőkések fölvétele a pártba, káros hatással lehet a kollektív szerződések megkötésére, mert ha nagyvagyonos munkaadókat is fölvesznek a pártba, akkor, talán akaratlanul, az ő érdekeiket is respektálni kell. De valamennyien megegyeztek a megfontoltabbak abban, hogy féltékenyen óvakodni kell a szociáldemokrata párt egységének a megbontásától. Ha a vezetőség ellen kifogások vannak, akkor azokat a párt kebelében kell elintézni.

A festőmunkások taggyűlésének második napján, a péntek esti ülésen nagy beszédet mondott Wallisch Kálmán.

Elmondotta, hogy mikor a háború alatt ismét és ismét fölszólította az itthon volt munkásokat, hogy járjanak el a szakszervezetekbe, mikor külön meghívásokat is küldött, száz közül eljött husz-harminc. Pedig csakis a párt keretében, csakis a maga szakszervezeteiben orvosolhatja minden baját a proletárság. A pártot erősíteni, terjeszteni kell. Nem árt, hanem a legnagyobb mértékben hasznára van a pártnak, ha a közisztviselőket, a magántisztviselőket, törpebirtokok gazdáit, a kiskereskedőket és kisiparosokat a maga kebelébe befogadja. Hiszen ez erőt jelent.

— Itt nem más eredménye van ma bizonyos munkás-szakma sztrájkjának — mondotta, — ha azt egy kiterjedt, minden foglalkozásukat magában foglaló, hatalmas párt támogatja? Ha fölvevük is a burzsoáziából

a nálunk jelentkezőket, azok a vagyonosabbak csak kevesen vannak és semmi befolyásuk sincs a pártügyek intézésére. Nekik is tudniuk kell, hogy a szociáldemokrata párt célja igenis a kommunizmus, amit programul az ugynevezett kommunisták tőlük ki-sajátítottak.

Beszélt arról, hogy a szociáldemokrata párt szakszervezetei, igaz, hogy gazdasági szervezetek, de mások, mint az angol Trade Union-ok, amelyekben pártra való tekintet nélkül minden munkás helyet foglalhat. Hová vezetne az, mondotta, ha nálunk Károlyi, vagy kisgazdapárti munkás, szocialista és ugynevezett kommunista is a szakszervezetekben együtt volna? Ez fölrobbantana minden, amit a magyarországi hatvanéves szociáldemokrata párt annyi küzdés árán megteremtett.

Arra figyelmeztette az ifjúmunkásokat, hogy ne üljenek föl üres jelszavaknak. A kommunizmust nem gyilkolással kell megteremtteni. A szociáldemokrácia is a kommunizmusra törekszik s ha azt szép szerével, a törvényes kereteken belül el nem érheti, kész drasztikus eszközökhöz is nyulni. De erre a mostani idő nem alkalmas, most rablás és gyilkolás volna az ugynevezett kommunistáktól sürgetett hare a kommunizmus azonnal való megteremtéséért, amelynek hatalmas erők állnak utjában.

Szegeden tudatlan emberek államnak a kommunizmus élén, akik részegen vágató huszárokkal álhíreket terjesztettek, akik csak fölfordulást akarnak, anélkül, hogy aztán rendet tudnának teremteni. Tanulni kell! S ha majd tanulnak az ugynevezett kommunisták, meg fognak győződni arról, hogy a szociáldemokrácia jó úton halad.

Az ifjúmunkások körében, ha nem szűnik, is meg a kommunista agitáció, remélhetően győzni fog a jobb belátás.

Tavaszi csemegék.

— A lakodalom, a béres, meg a hős. —

Minden forradalom vérözönből született és minden forradalom a vér özönét szülte. A forradalom előtt, a nagy vesztett csata után a lelkek olyan csüggedtek voltak, úgy vergődtek, mint az átlótt szárnyu fehér galambok. A béke helyett az emberek a hadimilliomosokra akadtak, a nagy szegénységre és még nagyobb drágaságra. A statisztikusok ijesztő adatokkal reflektorozták a világra, hogy az elhullott milliók nyomában elnéptelenednek a nemzetek. Hajrá csecsemővédelem, hajrá normál butor-ármegállapítás, ott-hon-berendezés, nem lesz lakodalom, senki sem boldog, hogy nőüljön akkor, amikor a himen láncra nem rózsákból, hanem nyomorúságból, drágaságból fonódik.

Hogy felrugja az élet ezeket az aggodalmakat, hogy kikacagja a statisztikusokat. Nézz csak körül elvtárs, polgártárs, hogy a boldog időknek nevezett multban volt-e annyi házasságkötés, mint most, azóta, amióta bizonytalannak mondod a megélhetést. A mult évi statisztikával szemben 48000-rel több pár kötött házasságot szeptembertől mostanáig az országban és volt olyan hónap az utoisó három közül, amelyikben 10800 pár kötött házasságot.

Pedig egy kis egyszerű számvetés és meggyőződhet elvtárs, polgártárs, hogy nem olcsó mulatság a nőülés és nem is egészen könnyű dolog. A polgári házasságkötés alig kerül valamibe. Ha nagyon hozzátapadtál a

szegénységhez, nem kerül semmibe. Butor csak mégis kell. Egy, vagy két ágy. Egy szekrény, egy asztal, négy szék, tányér, kés, villa, pohár, kislábos, nagylábos, fakanál és így tovább. Az ágyba ágynemű kell, a szekrénybe ruhanemű és minden, járj utána elvtárs, polgártárs, most a legegyszerűbb keretben annyiba kerül, hogy háború előtt igen szép hozomány volt az az összeg. Egzisztenciát kerithetél magadnak belőle. Most képzeld el, mibe kerül egy olyan lakodalom, a hol a külsőségre is adnak valamit? A napokban tizenhat fiakkert láttam lakodalmi menetben. Négyben koszorúslányok játek, a koszorúslányok kezében egy-egy gyöngyvirág-csokor volt. Nem számolok sokat. A tizenhat kocsis tizenhatszáz koronát kapott, egy-egy szál gyöngyvirág három koronába került és a négy csokorban legalább ezer szál volt. És a többi? Háború előtt ha ezer koronába került egy fényes esküvő.

Régi nóta, kedves magyar nóta, amelyet bojtárlegények olyan boldogan énekeltek: Fizetésem tíz forint husz krajcár... Mulatunk rajta elvtárs, hogy valamikor a nótába is bele lehetett idealizálni a nyomorúságot és a nótával el lehetett altatni a szíveket. Ma már a szívekben emberi érzések, a munka után tisztos ellátás iránti igények, jogok követelése gyult és a tulipános ládák lecsukódtak. Juhászlegények 240 koronát havon-

Sport-cikkeimet

Football gummik és tennis verők javítása elvállaltatik. Ugyanott használt football belsők legmagasabb árban megvételnek.

u. m. football-labdák, cipők, rakettek, dressek, gummi harisnyák, térd- és bokavédők, fűző, pumpa, ragasztó, bíró sipok, valamint mindennemű sport-cikkek, üzlethelyiség hiánya miatt ideiglenesen lakásomon Honvéd-tér 8., I. em. ajtó 1. alatt árusítom.

Komlósi Géza.